

SĂPTĂMÂNAL RELIGIOS
REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj, Str. Jekai (fost N. Iorga) Nr. 6

ABONAMENTUL plătit înainte pe un an 16.000 Lei, pe 6 luni
8.000 Lei, pe 3 luni 4.000 Lei Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40.646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Inregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reparație Nr. 3.651 din 1946

Pentru Împărăția Păcii

de Ileana Dr. Cimoca

La nașterea Domnului nostru Isus Hristos, în atmosfera încremenită a iernii și a înghețului sufletesc al omenirii, au răsunat deodată, osanalele de mărire către Dumnezeu cerului și al pământului și imnurile de vestire a păcii!

Vieța Mântuitorului s'a scurs treizeci de ani într'o tăcere întreruptă în paginile Sf. Scripturi doar de evenimentul călătoriei la Ierusalim, de Sf. Paști, la etatea de 12 ani. Acest fapt a pus întâiașdată în lumină într'un mod cu totul vădit cărbășia lui dumnezească. Isus — copilul a mărturisit aceasta și prin cuvintele că el este în lucrurile Tatălui Său.

Deci, treizeci de ani, un preludiv întrezărit de ochii noștri, al celei mai mărețe înfăptuiri sociale, a împărăției păcii care se ridică pe temeiurile vieții spirituale din noi. Această transformare socială s'a dezvoltat din sâmburele primei grupări de apostoli și ucenici înveșmântați cu nemărginite puteri, haruri și învățături pe care Mântuitorul însuși le-a predat lor.

Da, opera începută de Isus Hristos, a continuat să se răspândească într'un mod minunat dată fiind puțina însemnătate a țărișoarei din care au plecat ucenicii Săi. În timp scurt lumea pe atunci cunoscută, a continentului nostru era cucerită pentru noua religie, pentru adevărata pace, chiar cu cele mai grozave sacrificii ale martirilor.

Istoria a înscris cu literelē adevărului veșnic binefacerile revărsate asupra omenirii și asupra întregii civilizații din izvorul datător de viață superioară morală a Bisericii creștine. Învățătura lui Isus era știință pentru suflet. Iar viața a-

(continuare în pag. 2)

„Eu sunt calea, adevărul și viața“.

Din toți oamenii mari ai lumii — umbre îngâmfate ale pământului — nu s'a simțit nici unul îndreptățit de această aureolă. Numai cel mai umilit dintre oameni a putut rosti în fața veacurilor: „Eu sunt lumina lumii; Eu sunt calea, adevărul și viața“. Dece? Pentru că „dela El, prin El și întru El sunt toate“ (Rom. 11, 36).

Calea ce trebuie s'o bată pașii omenirii e cea pe care a umblat-o Hristos. Pașii ce umblă pe alte cărări duc spre cimitirul vieții. Prea multe cotituri au drumurile noastre, prea multe păcate

ne despart cărările noastre de cărările Mântuitorului. Îl urmăm pe Isus, dar prea moleșiți de povara drumului. El își rărește cadența și ne așteaptă, dar, nepăsători, ne îndreptăm spre ținte străine. Dacă Dumnezeu ne-ar aștepta numai în punctul în care ne-am despărțit de El, ne ar fi rușinea prea mare ca să ne întoarcem la El. Dar Dumnezeu ne așteaptă pe la toate colțurile clipelor, înbiindu-ne viața călătoare: „Eu sunt Calea“ vino cu Mine „căci jugul Meu este dulce și sarcina Mea ușoară“. Nu vă temeți de spini așternuți pe Călea Crucii, căci puterea cerului va pași alături de voi „și va da tărie oaselor voastre“ (Isaia 58, 11).

Adevărul a fost căutat cu lumânarea aprinsă de mintea speculativă a filosofilor din toate anotimpurile istoriei. Aproape toți filosofii ce-au dibuit după adevăr, scormonind printre cuvinte sterpe, s'au culcat seara cu o teorie, pentru ca în zori să-i admire fața opusă. O pagină scrisă de un filosof a aruncat la coș gândirea celor dinaintea lui, pentru că să vină altul mai târziu să-l înroleze și pe el în rândul celor pe cari i-a numit nebuni. Această târguială a vorbelor pipernicite, isvorite din condeiul filosofic, n'a făcut decât să se simtă o mai mare secetă spirituală. De ce filosofii, peregrini neobo-

(continuare în pagina 2)

Pe marginea gazetei

— Unui cărturar —

de Grigore Topan

Zici că nu poți citi o gazetă ca „Vieța Creștină“? Și pentru ce? Ori la asta nici nu te-ai gândit; așa ai apucat și prin urmare — atâta tot. Poate nici nu știi că există; sau asta vei fi știind-o de sigur. Nu știi însă de ce n-o citești; și nu numai „Vieța Creștină“, dar orice gazetă de felul acesta.

Poate nu te interesează o gazetă religioasă din capul locului, fapt care este cu atât mai grav cu cât e vorba de un cărturar. Ai apucat dinainte că o astfel de gazetă ar fi, nu numai religioasă, dar o simplă foaie numai pentru popor, o minusculă gazetă din care, după părerea ta, găsești pe la toate chioșcurile exemplare și din numărul prim. Prejudicat, se înțelege. O falsă și neintemeiată părere care de fapt este o mare piedică în a vedea lucrurile clar, și o mare rușine a cărturarului totodată.

De ce nu te-ar bucura mai degrabă când ai vedea că avem și noi, cum au alte țări, o presă creștină puternică și întinsă, încurajată și sprijinită de stăpânire și de către toți cei mari? Atunci am fi și noi la înălțimea celorlalte țări.

Cărturar, și te lași purtat de vârtejul unor păreri fără teme. Alceva ce mai poate fi, căci nici educația și nici bunul simț nu ți-ar îngădui să condamni publicațiile religioase. Iar în ce privește gazeta noastră, vei fi mai înțelept decât s'o privești de departe, și numai pe motivul că-i scrisă pe înțelesul tuturor.

Ori, care este menirea unei gazete ca „Vieța Creștină“, dacă nu răspândirea și explicarea cuvântului evanghelic, pe calea scrisului și în păturile cele mai largi ale poporului dela sate, pentru care sosirea gazetei e un eveniment mare.

(continuare în pag. 4)

Drumeț pribeag

Drumeț pribeag, Isuse sfânt
Stăpân în lung și larg de zări.
Ajută-ne să Te urmăm
De azi pe dreptele și cărări.

Căci rătăcim de mult acum
Urmând ispitelor din noi,
Umblăm pe căi fără de rost,
Pe drumuri pline de noroi.

S'am constatat că'n lipsa Ta
Vieța-i doar un sarbăd vis
Și că alt drum decât al Tău
Urmat... sfârșește ntr'un abis

Deacea toți cei rătăciți
Te așteptăm ca să revii
De astăzi pașii să ne 'ndrești,
Drumeț pribeag... să nu 'ntârzi.

Elisabeta Brădoanu

„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIEȚA“

(urmare din pag. 1)

și spre adevăr, n'au găsit adevărul? Pentru că mințile lor a stat departe de Dumnezeu luminilor, refuzând să vadă lucrurile prin lumina credinței; pentru că mințile lor le-a lipsit sigilul cu parfum de cer al gândirii evangelizate. „Fără această lumină dumnezeiască omul rătăcește pe drumurile de întuneric ale minciunii și ale morții“, zice Bossuet, marele prelat al Franței. Chiar și gândirea ce poartă sigilul Evangheliei n'a descoperit nimic fără Dumnezeu, care este gândirea nemărginită. Ostași ai adevărului sunt numai cei ce oglindesc în gândirea lor pe Dumnezeu Adevărului.

Vieța noastră, fără de Isus, este o vieță moartă. „Dumnezeu a trimis în lume pe Unul născut Fiul Său, ca prin El să avem vieță“ (I, Ioan 4, 9). Inima noastră trebuie să înseteze după unirea intimă cu El, ca vieța Lui să pătrundă și să sporească în toate amănunțele vieții noastre. Inima noastră trebuie să fie un templu al Spiritului Sfânt, care vrea să se

investimânteze în sfințenia noastră. Inima noastră trebuie să fie un potir aurit, străbătută de sângele euharistic al Mântuitorului. Vieța desăvârșită este numai în Dumnezeu și Dumnezeu ne vrea deapănarea unii cu El. „Rămâneți întru Mine și Eu întru voi“ (Ioan 15, 4). Vieța este din Dumnezeu, prin Dumnezeu, în Dumnezeu. El este Vieța însăși. Sufletul trebuie să-și întipărească în el acest chip al Vieții, ca marama Veronichii. Numai astfel Hristos, centrul Vieții, va trăi în el. Crucea vieții noastre trebuie să-și unească ființa cu umbra Crucii biruinței Sale. Slăbiciunea noastră trebuie să se împărtășească cu atotputernicia Lui. Nimic dintr'ale vieții să nu ne despartă vieța noastră de vieța Lui. Toate mărunțișurile ei trebuie altoite pe Divinitate.

„Vieța noastră este în ceruri“ (Filip. 3, 20). Dar la aceasta vom ajunge numai cu Isus, prin Isus, în Isus, căci El este Calea, Adevărul și Vieța.

ANTON CRIȘAN

Pentru Împărăția Păcii

(urmare din pag. 1)

cestuia îi era dată tocmai din ființa dumnezeiască. Sf. Euharistic, o taină nepătrunsă în mărirea ei și neînțeleasă îndeajuns pentru dragostea cu care s'a instituit, Dumnezeu viu în mijlocul nostru, pe altarele noastre, până la sfârșitul veacurilor. Învierea plină de mărire a celui răstignit a fost biruința spiritului asupra materiei, a arătat puțina valoare a cărnii și gloria cerească a vieții eterne.

Din momentul istoric al vieții pământene a Domnului nostru Isus Hristos omenirea avea în mână cheia păcii. Calea era cunoscută. Era mică și cine se va abate dela ea va fi rătăcit!

În măsura în care a fost adoptată învățătura creștină de popoarele lumii, în aceea măsură au primit lumină și s'au ridicat, au progresat în toate domeniile. Numai catastrofa orbă omenească a împiedecat realizarea mai trainică a păcii. De aceea, nu trebuie să ne îngrijorăm pentru starea noastră economică în așa fel ca să uităm de datorințele noastre creștine. Ci dimpotrivă, să căutăm cu toate puterile să ajungem pe „calea“ cea luminoasă și sigură a lui Hristos, bătrâni, tineri, femei și copii astfel ca întreg neamul nostru să revină în albia strămoșilor cari n'aveau nimic mai scump decât credința în Dumnezeu și cinstea.

Ileana Dr. Olmoca

Preacurată

*Tu care ești de daruri plină
Ca Soarele mai strălucită
În cer și pe pământ — Regină —
Ca Serafimii mai mărită!*

*Din înășimile albastre,
Spre-a plângerii uitată vale,
Revarsă'n sufletele noastre
Din razele iubirii Tale.*

*Căci munți făcut'am din păcate,
Minciunii — templu i-am zidit,
Pe-a morții căi întunecate
Așa de mult am rătăcit!*

*Și plin de-atâta făr'delega
Hulit-am numele-ți frumos
Și ales-am pe Satan de rege
În locul Dulcelui Hristos.*

*Ne dăm de abia acuma seamă
C'am apucat în spre pierzare
Și ne-am întoarce, scumpă Mamă
Dar singuri nu suntem în stare*

*Căci în întreaga-ne ființă,
Un strop de bine nu i măcar
Și nu găsești în noi credință
Nici cât grăunțul de muștar.*

*De aceea ne'ndreptăm spre Tine
Din calea neagră a pierzării:
Deschide-ne spre slăvi senine
Mărita ușă-a îndurării!*

*Revarsă zorii dimineții
În noaptea de 'ntunec plină
Și du-ne'n paradisul vieții
Pe drumuri pline de lumină.*

*Din lacrimile noastre amare,
Fă lacrimi dulci de bucurie,
Ca'n ceriuri dobândind intrare,
Noi să-ți cântăm: „Ave, Marie!“,*

ION PUȘOARU

Rânduri pentru săteni

Am intrat în postul Crăciunului frați săteni, peste câteva săptămâni bisericuțele noastre dela sate vor iăsuna din nou ca în toți anii de cântările de laudă în cinstea Aceluia care a venit în lume născându-se într'o iesle în frig pentru noi și a noastră mântuire. Hristos se naște întâmpinați-L“, dar oare ne pregătim să-l întâmpinăm nașterea așa cum se cuvine? Să ne punem unul fiecare această întrebare acum în aceste zile ale postului și să ne gândim puțin dacă prin vieța ce ducem mărim cu adevărat pe Acela care vine să se nască, sau îl nesocotim prin tot ce facem, ducând cu totul altă vieță decât cea adevărată, prin care numai mărirea nu-i aducem.

Dacă o vară întreagă ne am trudit să adunăm hrană pentru trupul nostru, atunci cel puțin în aceste câteva săptămâni de post să trudem și pentru suflet să-i câștigăm și lui hrană. Și această hrană sufletească după care trebuie să înseteze sufletul fiecărui creștin o putem găsi cu puțină osteneală doar, în cărțile bune cu conținut religios ce avem la îndemână ca și în paginile acestei gazete. Rămâne

numai să ni o procurăm cu puțină cheltuială.

Gazeta „Vieța Creștină“ la care suntem abonați mare parte dintre noi sătenii, oferindu-ne prin sfaturile date în coloanele ei această hrană sufletească, ar trebui să nu lipsească din casa nici unui creștin cititor. De aceea acei care sunt abonați la ea fac un lucru bun și folositor dacă o răspândește peste tot și la toți unde încă n'a ajuns. În serile lungi de iarnă frați săteni, în loc să ne pierdem vremea la vreo crășină a satului, mai bine să citim o gazetă ori o carte bună în familiile noastre, căutând să punem și în practică îndemnurile și învățăturile date în ele. Să ne folosim de aceste zile ale postului și să ne reculegem sufletește îndreptându-ne viața și trăind de acum încolo numai și numai după învățăturile Celui a cărui naștere o așteptăm. „Cristos se naște măriți-L“. Să căutăm ca pe viitor toate lucrările noastre să fie făcute cu un singur scop „toate spre cea mai mare mărire a lui Dumnezeu“ cum zice Sf. Ignațiu de Loyola.

G. Bolog

Rugăciune

*Cântec pierdut la porțile lumii
Străbăți durerile mute
Ridici altarul vechi, rugăciunii
În lumile vieții pierdute.*

*De chin mi se pare totul amar
Și îngân o rugă cernită
Scaldată'n vâpăi de foc și de jar
Din durerea vieții împletită.*

*Hristos chinuit de cruce și spin
Surâde amar, surâde tăcut
Imi plec genunchii din nou să mă'nchin*

Nimic nu-i zadarnic în suflet pierdut.

*Aș vrea să auzi, preablânde Isuse
Cântarea cea sfântă, e azi rătăcită
Și rugile mele în gol sunt apuse
Pe calea cea mare mereu ne-sfârșită.*

*Tămâia credinții urcă la cer
Se-aprinde un far al durerii
Lăsând închis adâncul mister
Și rana din cerul tăcerii.*

*La vechea icoană fața mi-o plec
Aștept să mă ierți aștept o minune
Noaptea e grea și clipele trec
Uitată'n genunchi îngân rugăciune.*

LIANA CĂLIN

Un Episcop neînfricat...

În a doua jumătate a veacului al 4-lea, împăratul Valente, un eretic arian îndârjit, era stăpânul Orientului. Voia să înrădăcineze peste tot greșala ariană care vestea că Isus n'a fost Dumnezeu adevărat, n'a avut fire dumnezeiască. În acest scop împăratul deslănțui o aprigă prigoană. Era o năvălire sălbatecă pornită din launtrul capitalei.

Valente străbătea Asia-Mică, el în persoană. În Cesarea Capadochiei îl aștepta dârz Episcopul Vasile. Ca un val de țipete dureroase îi vestea apropierea. Vasile trebuia să se predeie primind și mărturisind învățătura cea nouă. Mai întâi au fost trimiși episcopi ariani ca să-l înduplece, apoi magistrați, boeri de-ai curții împărătești. Tuturor Episcopul Vasile le răspunde hotărât: Nu!

A fost adus atunci înaintea celui mai temut potrivnic, cu numele Domitius Modestus, prefect al pretoriului, care arsesse cu puțin înainte, pe mare 80 de preoți dreptcredincioși din Constantinopol.

Prefectul arian îl întrebă bat-

(continuare în pag. 3)

Pentru familia creștină

Cetățeni buni numai familia creștină poate da

Desvoltarea copilului, creșterea sufletului și înzestrarea lui cu cunoștințele de lipsă și folositoare e lăsată, decl. de Dumnezeu mai întâi în grija părinților. Ei au datoria de-a semăna în sufletul copilului numai sămânță bună și folositoare. Dela primele cuvinte, dela primele rugăciuni, până la primele porunci de felul cum să se poarte, părinții pun pecetea sufletului lor pe sufletul copilului, pecetea ce nu se mai șterge, de cele mai multe ori toată viața.

Dacă părinții au tot interesul, și sunt mândri pe drept cuvânt, să-și vadă pe copiii lor voinici și sănătoși trupește, trebuie să fie și mai mândri și mai fericiți, să-și vadă înzestrați și sufletește, dându-le toate cunoștințele folositoare și toate îndrumările care să-i abată de rău și să-i îndemne să facă binele. Un suflet frumos, curat, nevinovat de copil, care a povățuit în primii cincisăzece ani de părinții lui, nu le va face rușine în viață, ci numai bucurie și mândrie.

După cum grădinarul care a îngrijit deaproape de altoiu în primii ani să aibă o creștere dreaptă, și i-a retezat mereu crengile nefolositoare, poate mai târziu să-l lase să crească în toată libertatea fără teamă că se va mai strâmba — așa sunt și părinții cu copiii lor dacă le dau o bună creștere morală în primii ani ai copilăriei.

În familia creștină pot crește astfel de copii, pentru că părinții cu adevărat creștini făcând educația copiilor lor nu se gândesc să scoată din ei numai oameni vrednici pentru lumea asta, ci ei știu că fac educația unora care sunt și fiil lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției cerurilor. De aceea, dela primii pași ei își învață copiii să cunoască ce e rău și ce e bine, care sunt poruncile lui Dumnezeu, care sunt păcatele de care trebuie să se ferească, virtuțile pe care să le iubească și să le câștige drumul drept pe care trebuie să meargă în viață, și cărările răstăcite de care sunt dator să se ferească.

Părinții răi, părinții imorali, numai cu numele creștini, n'au cum să dea o asemenea creștere fiilor lor, căci ei înșși nu pun preț pe ea.

Dar noi nu vorbim aici de părinții răi ci de cei buni, de creștinii adevărați care singuri pot face din familia lor vatră de sănătate morală, de sănătate sufletească, la care încălzindu-se copiii lor câtă vreme sunt mici, vor purta toată viața în ei căldura vetrei părintești.

Din astfel de familii se ridică oamenii morali, cinstiți, drepti, harnici, gata de jertfă pentru orice lucru bun. Cetățeni și români cu care Țara și neamul se simte în siguranță și în bine și în rău. Asemenea oameni sunt stâlpii țării și pavăza neamului.

Dar părinții creștini și români au o bucurie și o mângâiere și mai mare decât aceasta, când se gândesc că acei copii nu s'au născuți numai pentru Țară și Neam, ci și pentru Dumnezeu, ca fii ai Lui și moștenitori ai vieții veșnice, fiindcă i-au crescut buni ostași nu numai pentru împărăția lumescă, ci și pentru împărăția lui Dumnezeu.

Pentru a da cetățeni buni împărăției lui Dumnezeu, nici o osteneală și nici o jertfă nu poate fi prea mare și prea grea.

I. Agărbiceanu

Isus răstignit

Privitul-am oare, din când în când, pironit pe aceste lemne însângerate, pe fiul acestei femei care se numește Maria, pe Isus, Mântuitorul lumii?

Da... Dar aceasta m'a lăsat nepăsător, aceasta nu mi-a fost de nici un folos. Nu m'am gândit că este un om adevărat cu trup adevărat și cu sânge adevărat, și pironit pe un lemn adevărat, cu cue groaznice care dor. Cam prea era pentru mine o icoană fără de viață, un fel de Cruce înșepită, cu un trup nesimțitor pe ea, și care, în momentul când a trăit o clipă ca aceasta, — n'a simțit prea mult...

Este oare cu puțință? O! dac'aș avea credință! Dac'aș crede cu adevărat! Nu cu o credință superficială și trecătoare, ci cu o credință adâncă, convinsă, vie... Cum ni-ar „spune” crucea aceasta, mai mult...

La dominicane, la Colmar, se află un chip al lui Hristos, vechiu, sculptat într-o rădăcină de merișor, și pe care-l păstrează ca pe un lucru de preț.

În mănăstire trăia mai demult o călugăriță bună și ea iubea în așa măsură pe Isus cel răstignit, încât îi era o durere îngrozitoare să-L privească pe lemnul Său dureros. A trebuit chiar să nu-și mai ridice ochii la Mântuitorul răstignit. Credeam că se copilărește; i-am dat poruncă să facă așa cum face toată lumea, să-și ridice vălul și să se uite la cruce. Ea a căzut pe loc moartă.

Fără îndoială acesta este un caz special. Dumnezeu nu dă la toată lumea o simțire atât de

Un Episcop neînfricat...

(Urmare din pagina 2)

jocoritor și bătăran, fără să-l numească episcop — așa:

— Ce motiv ai tu ca să te împotrivesți cu încăpăținare și să nu ascuți tu între toți, de marele împărat?

— Ce'nsemnează aceste vorbe? — răspunse Vasile. De ce neascultare și încăpăținare vorbești? Nu înțeleg.

— Tu nu urmezi religia împăratului, în vreme ce toți i s'au supus sau au fost supuși.

— Împăratul meu mă oprește; nu mă pot închina nici uneia fapturi, creat fiind de Dumnezeu și hotărât să mă împărtășesc de viața divină (dumnezeiască).

— Și ce-ți pare? Cine suntem noi? Nu ar fi pentru tine o cinste ca să intri în tovărășia noastră aleasă?

— Nu tăgăduesc, sunteți judecători, oameni aleși, dar nu mai presus lui Dumnezeu. Ar fi onoare pentru mine să fiu în tovărășia voastră. Sunteți însă faptele lui D-zeu ca și supușii mei. Credința lor slăvește creștinismul, nu vrednicia lumescă a persoanelor.

Prefectul iritat peste măsură, se ridică din scaun strigând:

— Cum? Nu ți-e frică de puterea mea?

— Să o tem? De ce? Ce mi s'ar putea întâmpla? Ce aș avea să îndur?

— Ce-ai avea să suferi? Pe-depse ce-ți pot aplica.

— Lămurește, ce ar putea să fie?

— Confiscarea, surghiunul, chinuirea, moartea.

— Nu ai altele? Acestea nu mă tulbură.

— Ce spui?

— Iată: confiscarea nu ia nimic dela cine nimic nu are, dacă nu cumva lăcomești la aceste haine folosite, sau la puținele cărți ce am. Surghiunul (exilul) nu mă înspăimântă. Nu am loc, sunt în exil pe pământ, oriunde mă socotesc un călător. Lumea este a lui Dumnezeu și pretutindenea eu mă simt un pelegin. Chinurile nu le iau în seamă. Trupul meu e prea slab să poată rezista mult. Moartea mi ar fi câștig. M'ar împreuna cu Dumnezeul meu, pentru care trăiesc, căruia îi slujesc, pentru care de-acum sunt pe jumătate mort, spre care suspină sufletul meu.

— Nimeni până acum — zise uluit magistratul — nu mi-a vorbit cu atâta libertate.

puternică. Dar, apoi, ce este oare mai de mirare, simțirea neobișnuită a acestei fice cumsecade sau nesimțirea neobișnuită a inimii mele?

Raul Plus S. I.
trad. prof. V. I. Oprișu

— Poate — zise Vasile — până acum să nu fi întâlnit un Episcop. Oricare ți-ar fi răspunsul voiu fi ca și mine. În toate lucrurile suntem blânzi și împăciuitori și ne socotim cei din urmă dintre oameni. Noi slujim. Nu ne ridicăm împotriva lui Dumnezeu cu îngâmfare, nu împotriva împăratului, dar nici împotriva celui din urmă cerșitor. Când însă e în joc cauza lui Dumnezeu, atunci nu mai cunoaștem nimic, nu-L vedem decât pe El; focul, fierul, fiarele, cârligele ce ne sfârtică trupul ne sunt mai mult dragi decât grozave. Apasă-ne cu ocări, fă ceeace vrei, să știi însă, că nici tu, nici Împăratul nu ne veți face să primim învățături greșite, să ne lepădăm credința, chiar dacă cu și mai înfiorătoare chinuri ne-ai amenința.

Dintr'odată prefectul se îmbună și-și schimbă tonul:

— Ar trebui să te simțești mândru că Împăratul vine în Biserica ta, primindu-l între credincioșii tăi, schimbă numai... Sfătuit să îngăduie în formă, ca să ocolească o prigoană, el spuse:

— Sunt bucuros să primesc pe Împăratul în Biserica cea adevărată. Dar să schimb ceva din Crez?... Nu, niciodată!

Inoptându-se între timp, prefectul invită pe Sf. Vasile să se hotărească până în zori și să i dea un răspuns.

— Eu voiu fi mâine acela ce sunt astăzi.

Când Valente și-a făcut intrarea în Cesarea, urmă al doilea interogatoriu. Prefectul făcu raport Împăratului așa: „Am fost învinși de acest Episcop”. Când să-i subscrie sentința de surghiun, i se frânse pana de gâscă, de tremurarea mâinilor a mânei, în trei rânduri.

Creștine fii tare și statornic în credința apărută de Sfântul Vasile, arhiepiscopul Cesarii din Capadochia, cu atâta hotărâre, gata de orice jertfă. th.

Pavel din Tars

*Eu m'am desprins din neguri și sudalme,
Din ură veninoasă de ateu,
L'am omorât în piept pe Dumnezeu
Și m'am stropit cu sângele pe palma.*

*În suflet mi am turnat nemernicia
Căci nu știam de milă și iertare,
Am fost păgân m'am închinat la soare,
Și oât de mare imi vedeam țaria.*

*Târziu abia... în aspra vijelie,
Când Dumnezeu mi-a strălucit în oale,
Nemărginirea îndurării Sale
Mi-a strecurat în piept credința vie.*

*Și-am apucat apoi în lumea mare
Ca să vestesc și celorlalți credința,
S'aduc din nou în suflet biruința
Lubirii sfinte, celui ce n'o are.*

Simion Pop, astrist Cluj

De-ale noastre fapte și păcate

Deși Bunul Dumnezeu știm că ne a iertat, totuși ne spovedim și cititorilor pentru a ne da și ei deslegarea greșelilor noastre, întrucât un preot, pe care de altfel nici nu-l cunoaștem, nu ne poate înțelege și ierta că nu i-am răspuns la scrisoarea în care ne a cerut informații asupra școlii, internatului, cameră în chirie, sosirea salariului, cu cât s'au majorat etc. Ba și foaia „Unirea poporului” dela Blaj, pe care ne-a scris să i-o abonăm, (nu știm cu bani sau fără, căci de acestea nu scrie) se mira că nu-i mai sosește. Cui nea supărării însă a venit când i-am comunicat că scrisoarea s'a pierdut la redacție căci nu avea nici o legătură cu gazeta noastră, deși era adresată la redacție.

Dojana ce o primim că un birou ca „Vieța Creștină”, trebuie să rezolve și să păstreze hârtiile, nu este întemeiată. Toate hârtiile ce privesc gazeta, ediura sau comenziile la calendare se rezolvă, chiar dacă nu în mod perfect, facem tot ce putem ca oamenii cu multe necazuri pe cap. Trebuie să știe însă originea că personalul dela „Vieța Creștină” nu poate servi tuturor ca birou de informații în toate chestiunile și afacerile ce le au bieții oameni. Noi ne ocupăm în rândul înăi de gazetă, ca endare și cărțile tipărite și editate de noi și pe urmă mai facem ce putem. N'avem timp de prea multă corespondență particulară, căci ne ajunge cea a gazetei, ediurii și cea în legătură cu Asociațiile religioase în special cu Ordinul Sf. Pocăințe. Nu numai că n'avem timp dar n'avem nici bani de taxe postale, căci noi nu putem corespunda ca parohiile, primăriile, școlile, etc. cu taxele de poștă în contul vreunui minister, ci trebuie să plătim poșta dela această gazetă, care abia se poate susține pe ea și personalul ce o scoate.

Că și la noi se poate pierde o scrisoare, nu-i așa mare mirare. Așa ceva se întâmplă și la birouri mai mari și mai bine înzestrate.

Gazeta aceasta n'a ajuns până azi să aibă în Clujul acesta mare nici o cameră cât de mică deosebit pentru redacție și una pentru administrație, lucru strict necesar la orice publicație periodică ce vrea să progreseze și să trăiască.

Este mare minune că în împrejurările ce am trăit s'a întâmplat cu țiparul și atât cât se cunoaște. Doar o cameră de vr'o 2/4 metri ne-a servit mult timp de birou la gazetă și ca endare, precum și de locuință pentru cei ce se îngrijeau de aceasta. Tot aici ne era și bucătăria, spațioasă, depozitul de cărți, iar în unele zile, friguroase de iarnă aveam și noi fericirea ca acest birou să ne servească și de cămară de lemne, ba uneori chiar și de alimente.

După cum știu mulți cititori, cari ne-au vizual, tot această cameră ne era adesea singura sală de adunări, de ședințe, pentru cântări, precum și de adăpost pentru oaspeți, preoți și mireni, cărora dacă nu le puteam da peste noapte un pat, ne îngrijeam de un simplu așternut jos, iar de căpătâi ceva ziare ori dosare cu manuscrise și corespondență. Trăind în astfel de împrejurări din vitregia soartei, orice om de bună credință și înțelegere își poate da seama că se pot și pierde scrisori și hârtii, întrucât zilnic trebuiau toate mutate dintr'un loc în altul sau puse unele peste altele

Cu toate acestea nu ni s'a întâmplat vr'o reclamație pentru neregulile de însemnări de bani sau acte importante, ci mai rar cu unele manuscrise, cari neputându-se publica la timp sau uitat și rătăcit prin dosare.

Acum din darul lui Dumnezeu și bunăvoința Excelenței Sale Episcopului Dr. Iuliu Hossu s'a primit pentru această gazetă ceva camere. Pe sfârșitul anului acesta sperăm că vom fi așezați, iar pe viitor sigur că se va putea lucra și mai mult și mai bine.

Din trecute lucruri vrednice de încreștat la gazeia ar mai fi:

1. Adunarea creștinească a „Oastei Domnului” din 14 Sept. c. Ziua Cruci, din comuna Bălan j. Sălaj Preotul local Gavril Câmpeanu, la vecernie ținu o frumoasă cuvântare de salut și bun sositor fraților din vr'o 15 comune; iar seara până târziu s'au mângăiat în cântări și învățături creștine la casa fr. Iancu Vasile.

A doua zi, Duminecă 15 Sept. c. la sunetul clopotului, primii care s'au prezentat la sf. Iurghie sunt frații și surorile din „Oastea Domnului”. Preotul după predică îndeamnă poporul să participe și la adunarea de după masă sub cerul liber, în fața Bisericii. Din Rachis a sosit o mare procesiune cu steagul în frunte sub conducerea cantorului Ioan Bărlăneanu. După masă la orele 2 Păr. Câmpeanu deschide adunarea și tot poporul cântă: Împărate ceresc, apoi fr. Gr. Câmpeanu din Bălan aduce cuvânt de mulțumire lui Dumnezeu și fraților veniți la adunare. Urmează câte o cântare și cuvânt de învățatură din partea fr. I. Igna, din Poiana Blăniș, despre frumusețea vieții trăite cu Dumnezeu, Fr. Gavril Bele din Fildul de Mijoc, după care binecuvântarea preotului își desvolta predică despre adevărata cale a mântuirii prin credința neștrămutată a Bisericii. Apoi fr. Miron Dănuț din Valenii de Sus arată marea greșală în care se află acei cari s'au lepădat de credința în care s'au născut. Înunat vorbesc apoi fr. Gavril Mureș n, precum și vechiul ostaș fr. Simion Gordan din Boțoga, care este totodată și un zelos membru în Ordinul Sfintei Pocăințe, sau cum se mai spune ordinul a III-lea (Terțiar) al Sf. Francisc din Assisi. Cu mult entuziasm vorbește elevul de liceu el. VII Martin Victor, din Sâmbăialul Almășului care deși dela vârsta de 9 ani activează frumos la adunările Oastei Domnului. Au mai vorbit bine apoi fr. Pop Onuț, Gr. Fărcaș, Scoarță Ion etc. etc.

Pildă bună a dovedit preotul Câmpeanu conducând această adunare, care în cuvântul de încheiere spune:

„Dacă noi, Preoții vom tăcea, atunci se vor scula laici, iar dacă și aceștia vor tăcea pietrele vor striga. Oastea Domnului este în primele linii de bătaie pentru apărarea și propagarea credinței, ea însă luptă sub ocrotirea crucei și Bisericii”.

Ca o încoronare a acestei adunări, urmează depunerea legământului sfânt din partea alor 18 persoane din care 17 erau surori și numai un singur frate. Ceremonia depunerii legământului a avut loc în curtea bisericii după Vecernie când cele 18 persoane au ingenunchiat în fața unei mese pe care erau așezate Sf. Evanghelie și Sf.

Cruce. Părintele deschizând Sf. Scriptură le citește cu glas solemn formula legământului pe care cei 18 o repetă cu stăruenie și hotărâre. După acest ceremonial părintele le spune un cuvânt pentru statornicie și le urează o viață neprihănită. La sfârșit trec pe rând la sărutarea Sf. Cruci și Sf. Evanghelii care le sta înainte, în timp ce ceilalți frați și surori cu ochii plini de lacrimi de bucurie, intonau cântarea „Doamne, Doamne, ceresc Tată”.

Slăvit să fie Domnul nostru Isus Hristos.

Fr. Victor Martin

2. La Luduș, jud. Turda au fost invitați dela Cluj preoții Teofil Bălibanu și Vasile Chindriș pentru zilele de 26 și 27 Octombrie cu scopul de a predica „Pocăința” adevărată a sf. Bisericii și a primi membri în acest sfânt Ord de pocăință după regula Sf. Francisc din Assisi 28 bărbați și femei, tineri și bătrâni, dintre ei cei mai mulți intelectuali, avocați, funcționari, etc. Asupra frumoasei activități de viață sufletească ce se desfășoară la Luduș sub conducerea bună a pâr. protopop Olteanu, vom scrie pe larg cu altă ocazie.

3. La Făureni, jud. Cluj, Duminecă 3 Nov. c. s'a celebrat cununia unora din cele mai zelose tinere surori din Ordinul Sf. Pocăințe: Onița Meseșan. A fost un gest nespun de frumos din partea miresei, Pavel Radu, care înainte de cununie a cerut să fie înscris și primit și el în acest sfânt ord. Ingenunchiat în fața altarului și a mulțimei credincioșilor din Biserică a fost duioasă și mișcătoare până la lacrimi această cununie-a miresei cu Hristos și apoi cu mireasa sa pământească. După cununia miresei în Biserică, s'a făcut ospățul de nuntă la casa tinerilor mire care a fost atât de frumos, bun și creștinesc încât cu siguranță că a participat la acesta și Isus ca oarecând la nunta din Cana Galilei. După ospățul nuntașii au participat la vecernie și apoi la școală, unde fr. Bogdan Avram dela Cluj a vorbit frumos și convingător poporului adunat despre „Patima beției și desertăciunile lumeșii”.

După cină, până cără miezul nopții a fost mare bucurie la casa miresei unde s'au adunat din această comună aproape toți frații și surorile din Ordinul al III-lea al Sf. Pocăințe (peste 70 persoane) veselindu-se nespun de mult în cântări și învățături mântuitoare.

Pe marginea gazetei

(urmăre din pag. 1)

Iar dacă în adevăr ești un mare cărturar, încă nu ești îndreptățit să n'o citești și tu. Din contră, ca orice cărturar demn, nu vei privi lucrurile cu răceală și — cu învățatul tipograf (de pe la 1500), — vei zice: nu citesc, Doamne, cu răutate, ci „ca să-mi deschizi ochii inimii și mintea pentru înțelegerea Dumnezeirii Tale necitite”.

Grigore Topan

== STIRI ==

Rezultatul alegerilor din 19 Novembrie după anunțul oficial al guvernului. Au fost înscrși în listele electorale 7.859.212 de cetățeni, din re care au votat 6.894.583, adică 89,99 la sută.

Blocul Partidelor Democratice a avut 5.582.848 voturi; partidul Național Țărănesc (Maniu) 679.628 voturi; Uniunea Populară Maghiară 615.917 voturi; partidul Național Liberal (Brătianu) 68.720 voturi, iar partidul Țărănesc Democrat (Lupu) 42.470 voturi.

Din cei 414 deputați ce formează Parlamentul Român, 348 sunt ai Blocului Partidelor Democratice.

În privința repartiziilor mandatelor pe partide, situația se prezintă astfel: Partidul Comunist Român 70 deputați; partidul Social Democrat 81 deputați; Frontul Plugarilor 71 deputați; partidul Național Liberal (Tătărescu) 65 deputați; partidul Național Țărănesc (Maniu) 32 deputați; Uniunea Populară Maghiară 29 deputați; partidul Național Popular 26 deputați; partidul Național Țărănesc (Alexandrescu) 21 deputați; partidul Național Liberal (Brătianu) 3 deputați; partidul Țărănesc Democrat (Lupu) 2 deputați.

Dintre cei 414 deputați, 16 sunt femei.

Viitorul Parlament își începe lucrările la 1 Decembrie.

În urma alegerilor generale cei doi reprezentanți în guvern ai partidelor istorice, d-nii Emil Hațieganu și M. Romniceanu nu vor mai face parte din guvern.

Din nici o casă creștinească să nu lipsească prețiosul nostru calendar. Cel mai frumos dar ce vi-l poate aduce Crăciunul este calendarul „Vieța Creștină”

Către abonați

Deoarece foarte mulți dintre cititori au cerut să le comunicăm primirea banilor ce ne-au trimis — lucru ce ne-a fost cu neputință și mai ales faptul că foarte mulți au neglijat, cu sau fără rea credință, de a ne achita abonamentul, dăm aici mai jos situația Dv. față de gazetă dela data abonării:

Sunteți abonat dela data de 1946. Până la trimiterea acestui număr am primit dela Dv. în total suma de Lei. Aveți deci o restanță de Lei.

Rugăm în mod special pe cei care n'au achitat nimic sau care au o restanță de peste 1000 lei de plată, să se grăbească a ne trimite banii reînnoindu-și abonamentul. Celor cu restanță mai mare de 4000 lei începând cu numărul viitor nu le vom mai trimite gazeta până ce nu vor achita abonamentul pe cel puțin un jum. de an (sau întreg). Celor cu restanță mai mică de 4000 lei, în mod cu totul special le vom trimite gazeta încă luna aceasta, urmând ca dela anul nou să o trimitem numai aceluia care o citesc, simțesc nevoia ei și prin urmare o și plătesc.

Dacă în situația dată ar fi o greșală, trecând mai mult sau mai puțin, vă rugăm să ne comunicați pentru a corecta.